

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigiū: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VII. Sanctus Franciscus obarmat & animat Sor. nostram Joannam ad
Certandum cum Tartareis spiritibus: hique horribiles inferre illi pœnas
incipiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPVT VII.

*Cum af-
fectibus
anima
concerta-
tio est
imbellium*

mus hoste, nimirum nobismet ipsis, connatis nobis affectionibus ac desiderijs, quibus si succumbimus, mox illorum mancipia, ingenti damno ac dedecore nostro efficimur, victa vero naturæ nostræ miseriam & imbecillitatem ob oculos nobis ponunt. Collato ferè semper pede dimicamus cum intemperantia, temporalis lucri cupidine, & quod peius, cum invidia, odio, impura momenti vix unius affectione ac voluptate. O miseriam! O quod nunquam ad nobilem & Heroicum pertingere statum valeamus! Quæritur de hoc ipse Divus Apostolus Paulus juxta sensum quorundam interpretum, dum ad Corinth. ait: (1. Cor. 11. v. 13.) Tentatio vos non apprehendat nisi humana. Veluti si diceret juxta opinionem istorum commentatorum. Nunquam adhuc dum Diabolicam tentationem experti estis, Dæmon semper vos ut debiles homines tentat nunquam ut fortes cordatosque viros. Non vobiscum, uti cum hac Heroïna agit, quæ aptè cum Apostolo Paulo dicere posset. Non est mihi collustatio adversus carnem & sanguinem, qui debiles ac nauci, sed adversus Principes & potestates rectores tenebrarum harum, qui potentes ac fortissimi sunt hostes. Postremo denique pugnavat IOANNA de manu & collatis utrinque viribus cum Diabolis, prout sequenti capite videbimus.

*Cum De-
monibus
robusto-
rum.*

Sanctus Franciscus obarmat & animat Sor. nostram IOANNAM ad certandum cum Tartareis Spiritibus: hique horribiles inferre illi pœnas incipiunt.

CHRISTUS Dominus Redemptor noster, prædixit discipulis suis cruentum certamen & pugnam, quæ stygius hostis eos aggressurus esset. (Luc. 21. v. 9.) & quod in eodem certamine ipsi si horrendum atque diuturnum perpassuri essent Martyrium. Atqui hoc ipse Majestas (uti Greg. Magnus ait.) fecit, non quo eis, uti apparet, animum adimeret, sed novum robur, animos novos, novamque alacritatem inderet. Sicut namque ignavus atque in amore DEI frigidus homo, præ timore ferè exanimatur, audiens terribilia tormenta, quibus Sancti Martyres coronam Martyrii sunt adepti, suæque ignaviæ causâ nihil animi gerit, ad taliter occumbendum. Ita è contra generosus, magnanimus, DEUMQUE amans heros, animum audaciamque sumit, cum classicum spiritualis certaminis insonat, perinde ac generosus juvenisque equus, cum tubarum clangorem ad pugnam cientem percipit. Hæc de causa

Ad nova
certami-
na Ioan-
na ani-
matur.

causa, priusquam nostra Soror IOANNA terrificum & perpetuum cum Dæmonibus conflictum iniret, apparuit ei Divus Franciscus ad prædictum certamen tali ratione illi indicendum. Filia, inquit, forti animo esto. Siquidem communis omnium adversarius, contra te cum tota Styge coniuravit. Oppugnet te ille diversis horrendisque modis: furore ingenti in te insiliet, teque opprimere sataget, attamen tu de illo semper victoriam referes, ut iterum vincas. Quis est ut DEUS? Esto igitur excelsio animo; habes omnipotens brachium eius ex tua parte. Generosa Virgo IOANNA robur viresque hisce sumpsit, seque ingenti animo ad subeundum cum hoste certamen parabat.

Quod furore tartareo cacodemon est exorsus, itaque fieri permisit DEUS ad maiorem coronam & remunerationem dilectissimæ familie suæ IOANNÆ. Primo lucis ortu ibat, quot diebus extra Urbem ad Discalceatos. Situm fite in via eo ducente Monasterium Ordinis Beatissimæ Virginis Redemptionis Captivorum in cuius horto scaturiebat fons non sine murmure, qui inde per arcum lapideum veteris muri cancellis ferreis cuspidatis armatum profluebat. Hac recta ad Discalceatos à civibus tendebatur. Hic Dæmon pervigil excubitor capi-

talis inimicæ suæ Sororis IOANNÆ adventum observabat, advenientem ergo tartarea mox furia invadens à tergo per terram cum iterata capitis gravi allisione, ad saxa raptabat, quo facto per aquam, ad præfatos trahebat cancellos, quorum cuspidibus pedes eius infigebat, hocque modo tanquam equuleo affixam & acclavallam attinebat, ex quo sane horrenda illi tormenta illata fuerunt. nec dimittebat eam, nisi cum iam non valeret ultra, DEUSque id ita fieri ordinarat. Dehinc, permisso Divino expectans reditum eius à Discalceatis denuo arreptam per dumos, paliuros & sentes tantâ crudelitate raptabat, ut non vultus modò ei saucius undique sanguine flueret, sed & corpus totum turbatis articulorum membrarumque compagibus luxatum deformatumque esset. Fiebat hoc per complures annos quotidie, & quanquam huius Martyrii cruciatus tam immanes essent, tamque longo durarent tempore, videbantur tamen IOANNÆ præ amoris magnitudine leves & momentanei.

Præter quotidianas hæc pœnas variis aliis modis illam spiritus maligni affligebant. Horis omnibus martyrizabant Ioannam horribilibus plagis, tusionibus, protrusionibus, sicut cicatrices vibicesque remanerent in eius corpore. Modo

N 3

rap-

Dæmon
eam dicit
excruat
quotidie.

R III
3-0

Imo cum
dicit dicit
horis.

raptabatur per capillos, jam ad muros & parietes allidebatur, mox ut pila hac illac iactabatur. atque ita omnibus horis adinveniebant Tartarei spiritus novos Ioannam excrucianti modos. Cum aliquando puerperam quandam invileret, spiritus nequam solum cui Ioanna infistebat, subruerant, tantumque sub terra tumultum excitavere, adeoque furebant, velut Ioannam sepelire vivam intenderent. Aderat illi eo tempore Sacerdos quidam Alphonfus Marcos nomine. Dominus iste erat Sacellanus Archiepiscopi Burgensis, & de mandato eiusdem Rmi. Archi-Præsulis nostræ Sor. Ioannæ ferè ubique fidus Achates Comesque, cui etiam ubivis, quantum poterat, auxilio fuit. Dominus iste hodieque usurâ vitæ Burgi fruitur, lucetque omnibus insigni virtutum perfectione: Ne vero modestia humilitasque eius oneretur haudquaquam de laudibus eius fas nobis est plura loqui. Ad hunc Presbyterum Sacellanumque conversa Ioanna in memorata modo necessitate ac periculo, ait: Domine propter DEUM opitulare mihi, subvenique auxilio tuo in hoc discrimine ac necessitate. Bonus ille Sacerdos non intelligebat eam, at vero Ioanna illi indicavit, quemadmodum in præsentî actû à malignis spiritibus excrucietur, & per pedes raptetur. Mox ille magna devotione Rosarium suum eius pedibus imponit: atque sic per tale pium inventum stygiæ pœnæ atque car-

*Terram
sub illa
subruunt.*

*At Rosa-
rii in pe-*

nificina finem acceperunt. Quod sane mirandum non est, in consideratione, quod sacrum illud rosarium seu corona Sanctissimæ Virginis Mariæ vera sit cithara Davidica, & quod sono huius cytharæ infernus contremiscat, & spiritus Tartarei diffugiant. (1. Reg. 16. S. Basil. seleuc. orat. 14.) Dimisere quidem protunc Ioannam, at non longe post iterato aderant ad cruciandum novo modo capitalem suam inimicam. Postera namque Die, dum in O-ratorio suo profunda in contemplatione versatur, invaserunt Sor. Ioannam, eamque violenter ab alta Domus fenestra, quæ ultra 14. per-ticas, vel virgas mensorias à solo distabat in puteum præcipitem egerunt. Ad hunc tumultum continuo se proripiunt Magdalena de Arce eius ancilla, & modo memoratus Dominus Alphonfus Marcos qui eo tempore in domo præsens aderat. Hi dum timent, ne forte fuore stygii spiritus Sor. Ioannæ denuo tristem acerbamque cuderint fabam, festini accurrunt, resperuntque Altissimi Sponsam non quidem intra, Sed providentiâ DEI iuxta puteum illam, solo stratam & extensam, totam palentem, enervem & fractam, & pavore conterritam. Ubi ergo utrorumque corda tam miserabili spectaculo indolisset, alloquuntur Ioannam: Domina, quonam istud pacto evenit? Qui huc tali viâ ac ratione delata est? Quid tecum est actum? Cum verò illa nullum est

*des inies-
tione fu-
gantur.*

*E fene-
stra eam
dant præ-
cipitem.*

ad ista verbum responderet, statim eius rei Archi-Episcopum fecere certiore, qui comitante Patre Priore Discalceatorum ad eius domum advolavit, præcepitque Sor. Joannæ in Sanctæ obedientiæ virtute, ut enarret omnia, quæ contigerunt. Respondet igitur malignum hostem per fenestram se deiecisse, in puteum, ipsoque in lapsu saxi allisisse, caput convulnerasse & tantum non comminuisse. DEUS olim præcepit hominem idololatrâ ad petram illisum conteri, hic vero finit, ut idem prorsus Dæmones in Sponsa sua exerceant. Nimium quo tali ratione vivam templi sui lapidem expoliret, & depuraret, ut in eximium ac splendidum Divini sui templi ornamentum evaderet.

*Intra se-
dile caput
ei collum
que im-
plicant.*

Aliâ vice dum pariter suo in Sacrariolo orationi esset intenta, adfuere tetri isti spiritus, atque ingressi postquam Joannam per solum raptâssent, multis & atrocibus verberibus debilitatæ caput intra sedis alicuius stipites impegnerunt, se transversum vero lignum velut numellam arctissime gutturi appressere ut anhelitui intercluso tantum non moreretur. protinus in agonizantis versabatur statu. Ancillæ ubi tantas trahere in sacrario moras dominam suam videre, nec prodire foras maritumque eius eam operiri, introgressæ sunt atque cum Dominam suam in memorato miserando sane ac miserando statu situate intuerentur, præ terrore ac

commiseratione, ingentem attolunt clamorê ad huc clamorê accurrunt illico maritus eius & prædictus Sacellanus: nitebatur quidem omni conatu ac sollicitudine suppetias ferre, sed id factu erat impossibile, Siquidem caput illius tantâ vafricie, studio ac arte sedili implexum erat, ut nullâ vi ex angustis illis educi posset. Sacellanus ille, Dominus Alphonfus Marcos mandatum habebat de omnibus notabilioribus & peculiaribus magis, quæ evenire famulæ DEI Joannæ possent, D. suum Archi-Episcopum certiore reddendi, id circo properè abiit & Archiepiscopo exposuit tartaream illam tragediam cum addito etiam se pro certo habere, Dominum Archi-Præsulem suo in adventu iam illam exanimem reperturum. Sanctus Præsul, qui Joannam tenerimè diligebat, eò properavit tam festine quam licuit, atque ubi Joannam intuitus, cor fere illi disruptum est, eo quod existimaret, eam iam mortuam. Præcepit itaque, ut cautissime sigillum illud, quo caput ei tenebatur, amoveretur, aut frangeretur. Cum igitur hæc sollicitè fierent, videre erat non sine intimo animi motu, quam copiose optimò Antistiti lacrymæ per genas, præ tenerrima compassione, defluerent. Ad extremum tandem ligno illo dissecto famula Christi furtexit continuo omni periculo vacua. Qui scenæ illi interfuere, DEO grates exsolverunt lacrymantibus oculis, atque sic tristitia eorum versa est in gaudium: sicut commu-

*Sed tan-
dem libe-
ratur sa-
naque
surgit.*

communiter post nubila, sol clarior tanto & amabilius lucet.

Potuissent hæc tam multa diversaque tormenta & cruciatus, iuxta humanum nostrum iudicium & opinionem abunde Sponsam DEI Ioannam probatam purgatamque reddere. Nihilominus tamen, quia DEUS in peculiarem prorsus eam sibi elegit Sponsam, etiam habere voluit, ut per ignem ducta transiret, quo sic purius quam defacatissimum quodvis aurum expurgaretur. Quamobrem porro etiam spiritibus malignis copiam fecit, vitæ eius omnibus horis cremanda. Incredibile sane cuiquam videri posset, quod in hoc puncto eveniebat. Illi qui in diabolicis hisce tentationibus ei opem aliquam tulere, conspiciebant ex eo, quod oculis intuebantur, Ioannam indefinenter flammis tartareis amburi. Videbant omnia, quæ attigisset illico ardere, conspiciebant eius lineas, eius vestimenta, scipionem eius, & eiusmodi utensilia flammis concipere, nulla alia ex causa, quam quod ea Ioanna attigisset. Vicibus innumeris viderunt Ioannam alicui loco cætenis adstrictam, voracibus flammis circumfusam. Dum quandoque pro certa necessitate, sibi commendata suo in Oratorio DEUM precaretur, adfuerunt turmatim stygii spiritus, tanto cum tumultu & turbatione, ut tota domus in infernam versâ videretur. Sustulerunt Ioannam in altum, eamque grandi in rogo adeo excruciant, ut præ doloribus nimis vociferari ceperit. Clamore illo excitata ancil-

*Ioanna
ignibus
infernalis
libus ardet.*

*Et pariter
omnia
que tangit
ardent.*

la illius Magdalena illò accurrat cum Domino Alphonso, qui cum certo quodam nuncio ad eam perferendo illuc advenerat. Accessere quidem ambo ad Sacrarium illud, at fumus adeo ingens densusque erat, ut oculis perstrictis Ioannam conspiciere non possent, donec hostes maligni eam in terram prostratam in horrendis cruciatibus reliquerunt. Peplum capitis eius exustumerat, dolores quoque fuere lethiferi, nec tamen exinde vitâ privabatur; estque hoc testimonium eius præ eminentis charitatis, quia fortis ut mors esse debet vera dilectio. Cant. 8. v. 6. dura velut infernus, ut scilicet dolores mortis sustinere, non tamen mori queat. Quemadmodum pœnæ inferni acerbiores sunt doloribus mortis nec tamen damnatis vitam adimunt.

Denique ut concludamus, fortis hæc virago tanta ab infernalibus spiritibus perpeffa est, ut in veritate dicere posset, dolores inferni circumdederunt me, præoccupaverunt me laquei mortis (ps. 17. v. 6.) Qui per 30 aut 40 annos ei adfuerunt iure iurando affirmant, tanta tamque immania Sor. Ioannam illis annis ab immundis spiritibus tormenta sustinuisse, ut si ea duntaxat, conscriberentur, quæ suismet oculis conspexere, nullius mortalium vires ad id suffecturas quæ tamen omnia Soror Ioanna summâ patientiâ & admiranda fortitudine animi pertulerit. Eo usque generositatis in hac materia progressa est, ut in usum verterit falso dæmones perstringere joco eisdemque

*Vide
Dæmonū
in eam
sarrivem.*

*Qua sic
fortis ut
mors dilectio.*

Generosè
insultare
Damonibus
con-
suevit
Ioanna.

demque contemptim insultare. In
"quò, aiebat illa, sita est fortitudo
"vestra, vos putidæ & nullius frugis
"creaturæ? Non pudet vos cum fæ-
"mina luctari, & sub pedibus eius
"jacere victos? Ubi est dux vester?
"Qui quondam gloriabatur: ascen-
"dam super altitudinem nubium &
"similis ero Altissimo? Isaia 14. v.
"14. Quidnam agit desertor Luci-
"fer? finite eum prodire foras, hic
"visurus est, quis sit DEUS. Hic
"experietur virtutem summæ eius
"potentiæ. Videbit quod eius
"auxilio una creatura, qualis ego
"sum, eum superet, neque plura
"addo. Ubi hæc Ioanna effata est,
"superba infernalis bellua horrendos
"habat ululatus & quæstus. Quid
"illudit hæc improba mulier meæ
"magnæ potentiæ? Quod me DE-
"US eius pedibus subjecerit? At
"quid aio? Nonne DEUS in mundi
"ortu iuravit & dixit: Gen. 3. v. 15.
"Inimicitias ponam inter te & mu-
"lierem. Et quod ego calcaneo
"eius insidiabor, illa vero conteret
"caput meum? Forsitan ista est
"JOANNA, ad quam prolocutus
"est? Apparet sanè, quandoqui-
"dem video, quod quantumcun-
"que tormentorum ego illi inferam,
"illa tamen semper victoriam obtinet
"& triumphat.

CAPVT VIII.

De Penitentis Sor. Ioannæ in seculari statu,
& magnis mortificationibus, quibus
illam spirituales eius Patres
probaverunt.

Nulla ferè comparatio sic ab

omnibus tam sacræ quam profanæ
Literaturæ operantibus ac peritis
ob convenientiam probatur, uti a-
moris atque ignis (Euseb. lib. de
Symb.) Amor est igni similis non
sola proprietate ardoris, sed & in
virtute ac operatione, & peculiari-
ter in insatiabilitate. Potentia ig-
nis non tam in virtute omnia exu-
rendi consistit, quam in eo, quod
nunquam satiatur; Proiice in ig-
nem ligna super ligna, omnia con-
sumuntur, & tamen his omnibus
non satiatur; imò quo plura consu-
mit, tanto magis virtute ac poten-
tia convalescit. Ita prorsus se habet
dilectio DEI. Amantes animæ, quæ
Divinæ delectationis igne succen-
sæ, quo plura DEI amore agunt
ac patiuntur, eo plura semper pati
expetunt, nec appetitus iste un-
quam satiari valet. Veritas hæc lu-
culentissimè, excellenter, ac pror-
sus palpabiliter observari potuit
in Ven. nostra Sor. JOANNA.
Quis oro Martyrum, si annos nu-
meres, plura maiorave perpessus
est? Quadragenarius illius Matri-
monii statu, nihil fuit aliud, quam
perpetuus Martyrii cursus, quod
partim Mariti sui, partim inferna-
lium spirituum sævitiâ perpeffa est.
Tormenta quoque fuere innumera
& horribilia, & tamen præ insatia-
bili ardentique amoris Divini
magnitudine erant illi toleratu le-
via & facilia. Expleri illa hac in
materia nunquam potuit; quo plura
patiebatur, plura patiendi cupidine
tota exæstuat.

Amor &
ignis in
quo potif-
simum
conve-
niant.

Satiari
Ioanna
neque
patiend.

O

Ab